

Şu Bizim Çocuklar

– cirik · 15 Eylül 2020

bizim çocuklar diyorum,kolay büyümediler.hiçbirinin beşiği olmadı.ya, divandakundaklara sarılıya da , iki sandalye üzeribir yumuşak minderdi.araları iki yaş üç kardeş,hep aynı büyüdülerkah divandankah sandalyeden düştülerçokça üzüldüleriki erkek bir kızbeş nüfuslu aile olmuşuz.hiç evimiz olmadibütün evler bizimdine çektirdiler bize ev sahipleriüç çocukluyuz diyen dillerivermediler evlerinibulduklarımız da zam üstüne zam yaptılartek maaşlı bir memuru yaktılabu kaçınıcı evdiüzdü ev sahipleri yıllar yorgunluklarla geçti

iki bilet alırdık seyahatlerdebeş kişi yerinegeçim derdiboşaldıkça koltuklarbir bir inerdikucaklarda çocuklarokul günleriilk ikisi siyahüçüncüsü mavi önlük giydielden

ele ayakkabı,pantolon,gömleridefter kitap kalemleriyer değiştirirdiyoktu çalışma masalarısere serpe yerlere uzanırlardıbirinin, avukat olacağınikimse bilemezdiikincisinin, sağlık eğitimciya üçüncüsününhiç akla gelmezdiyurdum ormanları sevdalıso birorman mühendisi olacaktı.hiç,ama hiç bilemezdimbirden büyüyecekleriniaklıma getirdikçeo çocukluk günlerininaslında zaman geçmişsesleri boyları yüzlerideğişmişte değişmiş..dün de söz dinlemezlerdibugün de dinlemedilerbiri tutturur,araba alacağım diye biri keman kursuna gideceğim der,biri de,işten çıkıp büromu açacağım hikayesi..üçü bir olup bazenneşe saçarlar bahardanbazen bağırs-çağrış damardan.bilemem ne yapacağımıçaresiz sıvışıp aralarındankaçarım şehremartıları olan sahillereanladım büyüğün sıkıntısı ne..?ev bark olmak bu şehirdeiş-meslek boy-pos yerinde.ailenin biriciğikızıma ne demeli..?yüksek lisans krizi..! !ya küçük..! ! onun derdiyurdum ormanlarıtomruk-kütük ağaç çeşitleri..bizim çocuklar diyorumkolay büyümedilertaşradan istanbul'a geldilergenç yaşta gurbet kuşuher biri savaştıİstanbul onları,onlar istanbul'u bırakmadılarüçü bir olupbizi Uşak'tan çağırdılarbir başka dünyayamavi suları olan bir rüyaşehir istanbul ,acı dolu günleri decennetten köşeleri de,gösterip durdu hepimizehiç pişman olmadık aslındaömre bedel istanbulbir mavi ömür yaşattı doyasıya

bir evimiz olmadı daha

koşturuyoruz

insafılı ev sahibi bulasıya...Mustafa kaya23.12.2000 / üsküdar